

Adelsbrev för Karl Jönsson den 28 oktober 1617

Översatt till modern svenska av Sven Bankeström

Vi Gustaf Adolf med Guds nåde Sveriges, Götes och Vendes konung, storfurste till Finland, hertig i Estland och Karelén, herre över Ingermanland etc. göra veterligt:

I alla tider i världen har det varit brukligt, vilket också själva naturen medgiver, att de som eftertraktat och beflitat sig om dygd och ära, dem har man framför andra hållit i anseende. Det gäller både dem som i krigslöften har förhållit sig tappert och manligt och hjälpt till att försvara sitt fädernesland, så ock dem som eljest i sitt kall och ämbete har förhållit sig trogna, rättrådiga och flitiga mot sin rätte herre och konung och varit sitt fosterland till hjälp och bistånd, i vad mätto de har kunnat tänka att deras överhet och fädernesland har dragit nytta och förkovring av att de av kejsare, konungar, höga härskare och regenter hållits i ära och vördnad, så ock blivit begåvade med titlar, sköldar och privilegier. Av dylika märkliga och berömliga bedrifter har all adlig och ridderlig härkomst själva sitt ursprung och begynnelse.

Sådana adliga titlar och ridderlig utsmyckning har av höga överheten uppfunnits med förständig och välbetänkt beräkning, på det att all berömlig dygd och ära måtte hållas i vördnad och sin tillbörliga lön rikligen bekomma. Vidare att de som på sådant sätt framför andra beflitat sig skall njuta det sig till godo, så att ock andra genom deras exempel blir uppväckta till sådana adliga dygder, ridderliga konster, lovvärda gärningar och manliga bedrifter och desto mer vinnlägga och beflita sig om de ting som länder till fäderneslandets märkliga befordran och välfärd.

Så alldenstund ärlig och manhaftig vår trotjänare och fänrik under en vår ryttarfana Karl Jönsson är en ibland dem som har förhållit sig trofast mot oss, tjänat sitt fädernesland till gagn och godo och efter dygd och ära traktat, så att vi och Sveriges krona har haft nytta och gagn därav; såsom han ock nu ytterligare lovat och tillsagt att vilja vara oss och våra efterkommande huld, trogen och rättrådig och alltid söka vårt och rikets gagn och bästa. Så har vi fördenskull av synnerlig gunst och nåd och den benägenhet vi hyser till dem som ställer och förhåller sig uppriktigt, så ock efter den makt och myndighet vi som regerande herre och konung äger i Sverige har vi välvilligt unnat och givit, såsom vi ock nu härmed unnar och ger honom och alla hans äkta livsarvingar, arvinge från arvinge för evärdlig tid till adligt sköldemärke detta efterskrivna vapen, nämligen **en blå sköld och däruti en vit springande häst, ovanpå en öppen tornerhjälm, vars täcke och krans är med blått och vitt fördelat, och mitt över hjälmen en gul ryttarfana, på den ena sidan om fanan en sabel och på den andra sidan en pistol**, efter som själva avmålade vapnet härvid det vidare utvisar. Samma sköldemärke och adliga frihet skall han och hans äkta livsarvingar hava makt och rätt att för och bruka i strid, storm, kamp, tornering, fäktande eller på sigillet, antingen uthugget eller avmålat allteftersom honom själv synes.

Desslikes skall han och alla hans äkta livsarvingar, arvinge från arvinge, njuta samma adliga friheter och förmåner i adliga och ridderliga saker som andra av ridderskapet och adeln i vårt rike Sverige har och njuter, och därmed bliva i alla handlingar lika aktade och hållna, dock vars och ens stånd och villkor efter privilegierna förbehållna. Till ytterligare visshet och högre skydd har vi detta brev med vår egen hand underskrivit och vårt konungliga sigill härunder hänga låtit. Givet Uppsala den 28 oktober år efter Kristi vår frälsares milderika födelse, det sextonhundrade och på det sjuttonde.

Gustavus Adolphus
Med egen hand